

Editor: Luminița Bratu
Coperta: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

Copyright © 2019 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROMANESCU, DORA ALINA

Demon și Înger : impostorul și magicul pandantiv "love" /
Dora Alina Romanescu. - București : Prestige, 2019
ISBN 978-606-8863-76-4

821.135.1

ISBN: 978-606-8863-76-4

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

DORA ALINA ROMANESCU

DEMON și ÎNGER

*Impostorul și magicul
pandantiv „Love”*

PRESTIGE
București - 2019

Femeia a deschis cu prudență ușa și s-a uitat la fiica sa cu privirea încărcată de dragoste. Fata dormea liniștită, fără griji, deoarece acum era în vacanță și nu avea un program special pe care să fie nevoită să-l respecte.

— Doarme? întrebă bărbatul.

— Profund. Să se odihnească, pentru că a avut un an greu, spuse femeia cu duioșie în glas.

— Nu a avut altceva de făcut decât să învețe! În comparație cu viața pe care am avut-o noi, ea trăiește regește.

— Ai dreptate, Mihai, dar noi am fost învățați cu greutate și ne-a fost mai ușor să răzbatem printre ele. Nu puteam niciodată să cerem ceva ce nu aveau părinții să ne ofere.

— Dorina, nu-i rău că vrem din tot sufletul ca fiica noastră să aibă ceea ce n-am avut noi, dar îmi doresc în același timp să știe cât am muncit ca să trăim într-o casă mare și spațioasă, să știe cât efort depunem pentru ca să trăim toți bine, să vadă sacrificiul nostru zilnic, dăruirea noastră profesională în afacerea pe care ne-am clădit-o cu propriile forțe pentru binele familiei noastre!

— O să-și dea seama! Abia a terminat clasa a noua, are doar cinsprezece ani, este încă fragilă. De la anul o luăm la firmă imediat ce intră în vacanță, ca să o avem mereu alături de noi.

— Abia aștept! Nu-mi prea place că o lăsăm singură în casă! Mai bine am duce-o la țară la părinții mei.

— O s-o ducem! Doar ce a terminat școala... poate are teme de vacanță. Ce-i graba asta?

— Nu am nicio grabă, doar că stau cu gândul mereu la ea.

— Știi că nu ai de ce, dar așa ești tu, o mamă exagerată. Hai, te aștept la mașină!

— Închid ușa și vin!

- Ce frumoșică ești!
- Chiar mă vezi frumoasă sau o spui așa, la mișto?
- Ești superbă! Câți anișori ai?
- Cincisprezece și un pic!
- Zi zău! Nu te cred... tu ești în poza de pe pagina ta de socializare?
- Eu sunt. Ce, nu-mi arăt vârsta?
- Deloc! Eu am crezut că ai peste optsprezece ani. Ai un trup de sirenă.
- Dacă zici tu... De fapt, cine ești?
- Un admirator înfocat de al tău!
- De unde mă știi?
- Cum de unde? De pe net.
- Aaa! Înseamnă că nu m-ai văzut în realitate...
- Nțțț, dar aș vrea să te văd... să-ți mângâi ochisorii, să-ți sărut buzele senzuale, să te țin în brațe... să ne jucăm.
- Să ne jucăm? Eu nu mai sunt mică ca să mă joc! De-a ce să ne jucăm?
- Păi... ce zici dacă ne-am juca „de-a mama și de-a tata”?
- Știi că ești amuzant? Jocul ăsta îl jucam la grădiniță.
- Ești o dulceață, zău că-mi vine să te mănânc! Ufff, dacă aș putea face o magie ca într-o clipită să fiu lângă tine!
- Ce mi-ai face?
- Ceea ce face tati cu mami în dormitor, când sunt singuri...
- Eu nu-mi spionez părinții și chiar nu știu ce fac ei în dormitor.
- Scumpico! Ești tare nostimă! Pot să-mi închipui că nu te-a atins niciun iubit?
- Eu nu am iubit!
- Dar, ai vrea să ai un iubit?
- Sunt încă mică!
- „Ești mică pe dracu’! gândi bărbatul, dar ți-ar plăcea să afli ce se întâmplă în dormitor între un bărbat și o femeie, putoare

ce ești! Vă știu eu! Așa sunteți toate din generația asta! Vă lăsați în voia simțurilor înainte să deveniți mature în adevăratul sens al cuvântului.”

— Hei, mai ești pe net? De ce nu mai spui nimic? i-a scris imediat copila.

„Mai sunt, dar pentru început am vorbit suficient cât să-ți aprind imaginația și să te fac să te gândești la un admirator care te privește pe pagina ta de socializare. Avem timp destul, eu am răbdare, pentru că la urmă eu mă voi răsfăța cu trofeul ce-mi va fi oferit cu generozitate!”

Yulia abia a terminat clasa a noua. Nu s-a omorât de mică cu învățatul, dar, cu meditații și cu presiunea mamei, a reușit să treacă cu bine peste Evaluarea Națională și să intre la unul dintre liceele bune din oraș. Primul an de liceu a fost pentru ea o experiență nouă, diferită față de anii din școala gimnazială. Și-a făcut prietene, a devenit mai îndrăzneată, a început să se uite și ea după băieți, dar încă nu și-a făcut niciun prieten. Era deja în cea de a doua săptămână din vacanța mare și ea sta toată ziua acasă singură și își omoară plictiseala vorbind cu toți cei care o abordau pe pagina ei de socializare.

„Woow, am un admirator! Cum a zis? Aaa, că-i un admirator înfocat! Ce bine ar fi dacă aș avea și eu un prieten! Sper să fie un tip mișto, să le fac în ciudă ofticatelor din clasa mea! Oare ce vor zice părinții dacă le-aș spune că mi-am făcut un prieten? Ooo! Tata ar face urât de tot, iar mama nici nu ar vrea să audă... și ce dacă? N-am să le spun nimic și am să ies cu el când părinții sunt la serviciu... poate îl invit la mine, de ce nu? Am uitat să-l întreb cum îl cheamă... stai că văd imediat... aaa, am găsit... Jean Tack. Ce nume este ăsta? O fi român sau străin? Las’ că văd eu!”

„Primul pas l-am făcut cu succes, gândi amuzat „admiratorul înfocat”. Restul vine de la sine. Gâscuțiile cad fără greutate în plasa mea”!

Bărbatul a simțit cum îi pulsează sângele prin tot corpul. Nu are nicio remușcare în suflet pentru ceea ce face. Este con-

vins că dă din energia sa interioară „papițelor” răsfățate și alintate pe care le ține în brațe și face dragoste cu ele. Toate trăiesc în lux și opulență... și-a dat seama după postările pe care le pun ostentativ pe pagina lor de socializare.

* * *

Samuel Rusalin și-a trecut palma peste frunte. Prin minte i-au năvălit frânturi din copilăria sa amărâtă, sărăcăcioasă, cu multe lipsuri. Părinții l-au iubit, dar, din cauza sărăciei lui în care s-au zbatut, nu au putut să-i ofere multe din lucrurile după care a tânjit. Avea nouă ani și el nu mâncase niciodată înghețată. Când a întrebat un puști cam de vârsta lui ce linge așa cu poftă din cornetul pe care-l ținea în mână, acesta a făcut ochii mari:

- Mănânc înghețată. N-ai mâncat niciodată?
 - Nu, pentru că sunt bolnav și nu-mi dă voie mama să mănânc, minți el cu dezinvoltură.
 - Vrei să-ți cumpăr și ție una?
 - Nu am bani la mine.
 - Las' că am eu! Îți cumpăr, dar nu mă spui mamei tale dacă te îmbolnăvești. Din care vrei?
 - De care o fi...
 - Mie-mi place cea de fistic, vrei la fel?
 - Vreau!
 - Când mai ies afară, am să-ți aduc banii.
 - Acum fac cinste! s-a înfoiat puștiul. Altă dată faci tu!
 - Bine, atunci! Mulțumesc!
- Când s-a văzut cu cornetul în mână, a început să mănânce cu lăcomie, dar după ce a simțit cât este de rece, a început să lingă încet, să o savureze la fel ca și băiatul care a fost darnic cu el.
- Cum te cheamă? l-a întrebat puștiul.
 - Luca.
 - Pe mine mă cheamă Denis! Vrei să fim prieteni?

— Poate. Eu am venit în vizită la rude, nu stau mult pe aici.

— Poate ne mai vedem, totuși!

— Bine. Cât stau aici, am să te caut. Acum plec, să nu-mi îngrijorez părinții!

— Pa, Denis! Mulțumesc pentru înghețată!

— Pa, Luca!

Samuel a luat-o la fugă și imediat a ajuns în cămăruța sărăcăcioasă în care locuia cu părinții săi. Îi părea rău că l-a mințit pe Denis, băiatul blond, cu ochii albaștri ca cerul. Acesta s-a purtat atât de frumos cu el! L-a păcălit recomandându-se cu numele colegului său de bancă și nici pomeneală să fi venit la rude. Nici nu are rude, după cum i-a spus mama sa. Cât a fost mic, a crezut că așa este firesc să trăiască, dar când s-a dus la școală și a văzut ce viață îmbelșugată au majoritatea colegilor lui, în suflet i-a încolțit o revoltă fără margini, care s-a îndreptat mai întâi împotriva părinților săi. Avea nouă ani și încă dormea în același pat cu ei. De cum a început să priceapă, a văzut că noaptea tatăl său o sufoca pe mama sa fără ca ea să zică ceva. Speriat, a vrut să țipe, dar a văzut-o pe femeie cum îi încolăcește gâtul cu mâinile și îl sărută zgomotos. Nu pricepea deloc ce îi face tatăl mamei sale, dar și-a dat seama că ea nu se supără pe el. Discuția dintre ei l-a încuiat și mai tare:

— Iubita mea scumpă! o alinta mereu bărbatul.

— Vreau să-mi spui în fiecare zi că mă iubești! i-a zis șoptit femeia.

— Am să-ți spun mereu! Cum să nu te iubesc? De cum te-am văzut mi-ai fost dragă și pentru că ai fost fecioară, mi-ai făcut cel mai mare dar. Nu sunt cuvinte cu care să explic cât de mare este satisfacția unui bărbat care primește în dar de la cea cu care se căsătorește, virginitatea ei. Am fost amândoi copii orfani și săraci. Ne-am găsit unul pe altul. Pe lângă fecioria ta, mi-ai dăruit și un băiat minunat, pentru care am să mă lupt ca să-l scot din amărăciunea în care ne zbatem.

— Oare vom reuși să avem și noi o casă adevărată? suspină tânăra.

— Vom reuși! Mai am puțin și termin facultatea! Sper să ni se schimbe viața!

Abia când Samuel a trecut în clasa a șasea, s-au mutat într-un apartament cu două camere și din acea clipă a dormit singur în pat. Tatăl a terminat facultatea și a obținut un serviciu bun, câștiga bine și de aceea a reușit să scape din cămăruța care i-a distrus aproape toată copilăria. Nu faptul că mâncau doar cartofi și fasole l-a chinuit, ci lipsa de spațiu, lipsa de intimitate și mai ales faptul că părinții își trăiau povestea lor de dragoste fără să țină cont de prezența lui. Nu i-a văzut nicio dată ziua îmbrățișați, dar noaptea a fost prezent la tot ceea ce se întâmpla între ei.

Când tata îi spunea să se culce, știa ce urmează. Închidea ochii, strângea pleoapele, dar ca un făcut, oricât se chinuia să adormă, nu putea.

De la colegii lui de la școală a aflat că atunci când un bărbat îmbrățișează noaptea o femeie, înseamnă că fac sex sau, mai elegant spus, fac dragoste. Toți știau foarte multe amănunte, din cărți și de la televizor, dar el nu a avut de nici unele. În noua casă, pe lângă mobilă, părinții au cumpărat și televizor. Ca să primească răspuns la întrebările care-i chiniau mintea, a început să citească, să se documenteze despre cuvintele pe care nu le-a înțeles când și-a auzit tatăl vorbind cu mama sa. Curios, a vrut să afle ce înseamnă „virginitate”, darul de preț pe care i l-a făcut mama sa lui taică-său când s-a căsătorit cu el. În dicționar scria în dreptul acestui cuvânt: castitate, feciorie, inocență, puritate, neprihănire, iar cuvântul „virgină” înseamnă „fecioară”, „fată mare”. Apoi, nu și-a mai dorit să afle mai multe despre relațiile ce se petrec între un bărbat și o femeie. A devenit un introvertit, obsedat de propriile trăiri interioare. Nu îl interesau fetele, ba simțea o ură ascunsă împotriva lor. S-a pus pe învățătură pentru că tatăl lui i-a spus că doar învățând poate să-și depășească condiția socială din

care provine. Pasiunea sa pentru știință s-a înfiripat încă din anii de școală. Fascinat de cosmos și de călătoriile spațiale, băiatul și-a canalizat abilitățile spre aceste domenii. În timpul liceului, a obținut o bursă pentru a studia în străinătate și a ajuns la Universitatea Tehnică Massachusetts, pe care a absolvit-o cu brio, apoi și-a dat teza de doctorat în cadrul Universității Harvard. A cucerit pe toată lumea cu inteligența sa scilpitoare. Samuel a reușit foarte repede să se afirme prin mai multe invenții care au șocat lumea științifică și l-au propulsat pe tânărul român printre cei mai importanți inventatori ai lumii. A ajuns departe într-un timp foarte scurt, dar era hotărât să nu se oprească aici. A studiat dilemele fizicii și a ajuns să aibă o carieră strălucită la nivel mondial. Nu a venit în România decât după șapte ani, iar în clipa când s-a întâlnit cu părinții săi, aceștia îl priveau stupefiați și mândri de cum s-a schimbat. Aveau în fața lor un tânăr înalt, suplu, cu părul negru, cu un ten creol, cu ochi verzi, mari, umbriți de gene lungi și dese. Nasul drept și fin, buzele cărnoase și senzuale completau armonios chipul tânărului de douăzeci de ani. Când a stat acasă, a avut o relație foarte bună cu tatăl său, în timp ce pe maică-sa a ținut-o la distanță, a vorbit cu ea doar strictul necesar. Deși femeia se topea de dragul lui, acesta a ridicat între ei un zid peste care nu i-a permis să treacă. Cu ochii plini de lacrimi, femeia l-a întrebat pe soțul ei:

— Gabriel, nu știu cu ce i-am greșit băiatului nostru, pentru că mi-am dat seama că nu mă poate vedea în ochi. De fapt, nici nu se uită la mine. Mă evită, cred că nici nu mă recunoaște de mamă. Mai mult ca sigur că mă urăște.

— Ce vorbe spui, Marta, scumpa mea? Cum să nu te recunoască de mamă? Este copilul nostru pe care l-am crescut cu dragoste și cu multe sacrificii.

— Îmi tremura sufletul pentru el doar dacă strănuta ori tușea. Tot timpul spălam și făceam curat în cămăruța în care stăteam. Voiam tot ceea ce era mai bun pentru el și doar Dumnezeu știe cât mi-a fost de greu.

Femeia a început să plângă cu suspine. Bărbatul ei a îmbrățișat-o și i-a spus:

— Nu te mai consuma... o să te îmbolnăvești! Sunt atâția ani de când trăiește în străinătate. S-a rupt de noi. După cum mi-a povestit, relația lui cu cei din jurul său nu este una de prietenie. Comunică cu ei doar despre activitatea în care este implicat, despre proiectele la care lucrează. Nu i-a fost deloc ușor, mai ales la început, apoi a fost apreciat după ce a dovedit tuturor că este bine pregătit, strălucește din punct de vedere intelectual, că este un profesionist în tot ceea ce face. De aceea l-au trimis englezii ca să studieze în America pentru ca apoi să vină să lucreze în continuare pentru ei. Avem un băiat minunat!

— Care nu-și iubește mama niciun pic!

— Marta, te rog să te liniștești! Am să vorbesc cu el despre aceste lucruri.

— Gabriel, te rog să deschizi discuția de față cu mine, ca să văd eu cum reacționează la vorbele pe care i le spui.

— Așa am să fac!

Samuel a stat acasă toată luna august. Citea, se plimba și studia anunțurile de la mica publicitate. Deseori suna și vorbea cu persoane știute doar de el. În ultima lui zi de ședere alături de părinții lui, mama a gătit tot felul de preparate, care mai de care mai gustoase și apetisante și a așezat masa ca pentru oaspeți de seamă. În timpul mesei, tatăl lui a abordat subiectul care o chinuia pe femeia sa:

— Băiatul nostru drag, suntem foarte mândri de ceea ce ai ajuns. Iată că eu și cu mamă ta, doi amărășteni, am adus pe lume un geniu, care este apreciat în lumea asta mare.

— Nu sunt chiar un geniu... îmi merge mintea, am muncit din greu și încă muncesc pentru ca să-mi depășesc condiția umilă în care m-am născut.

— Noi ne bucurăm pentru tine, interveni mama sa, dar nu avem nicio vină că am fost doi orfani, ai nimănui și am pornit în viață fără ca să avem vreun ajutor de la cineva.

Tânărul a săgetat-o cu o privire rece, ceea ce nu i-a scăpat tatălui, iar acesta a preferat să tacă după comentariul pe care l-a făcut soția sa. Au mâncat în liniște, apoi, în timp ce femeia strângea masa, bărbatul și-a întrebat fiul:

— Samuel, fiule, mi se pare mie sau tu ești supărat pe mamă ta? Eu știu cât de devotată ți-a fost din clipa în care te-a adus pe lume, știu câte sacrificii a făcut când locuiam în cămăruța sărăcăcioasă și umilă.

— Nu. De ce să fiu supărat? i s-a adresat vizibil iritat Samuel, tatălui său.

— Asta mă gândeam și eu...

„Te gândea pe dracu' să vă ia... pe amândoi! V-ați tăvălit seară de seară lângă mine în pat fără să vă faceți procese de conștiință. Cât am fost mic și nu am priceput, a fost cum a fost, dar după ce am crescut mi-ați aruncat sufletul în iad, fără să vă pese. Simțeam că înnebunesc de când începeați să vă drăgostiți și până ce terminați. V-am urât și vă urăsc și acum, dar mai mult pe ea. O mamă bună, adevărată, își crește copilul în curătenie sufletească, îl ferește de orice mizerie umană. Ea ar fi trebuit să găsească o soluție, să nu mă facă părtaș la dezmațul vostru odios, obscen, nerușinat, josnic. Ați fost precum animalele, însă și acestea se ascund de puii lor când se împerechează. Vă detest și o voi face cât voi trăi! Din cauza voastră mi-am luat lumea în cap, din cauza voastră îmi reprim orice sentiment care înmugurește în corpul meu. Am douăzeci de ani și nu m-am apropiat de nici o femeie pentru că decadența voastră mi-a creat o stare de greață. Mă dezgustă doar gândul de a fi lângă o femeie, decum să fac dragoste cu ea”.

— Ai căzut pe gânduri, fiule? Putem să știm și noi care sunt amintirile care au pus stăpânire pe mintea ta?

— Mă gândesc aiurea...

„Să vă fie rușine! Vreți să știți și voi care sunt amintirile care m-au făcut să trăiesc coșmar după coșmar încă de la o vârstă fragedă? Vreți să știți cât mi-ați rănit ființa cu lipsa